

Očka se je vrnil

Tako toplo in svetlo je sijalo sonce tisti dan. In ptičice so žvrgolele čisto drugače, lepše in veselejše kakor navadno. Le kazalci na uri se niso hoteli nikamor premakniti. Počasi, prepočasi so minevale minute in ure tisti dan.

Tisti dan, ki je bil za Tončka in Martico velik praznik. Tisti dan, ko se točno ob dvanajstih in tričetrt vrne njun očka iz tujine, kjer je v črnih rovih delal in kopal dolgih sedem let.

Tonček se očeta še medlo spominja. Ve, da je bil velik, močan in mlad in se je rad šalil in smejal in mu iz lesa rezljal konjiče, puške in sablje. Martica pa prav nič ne pomni kakšen je očka. Bila je še premajhna, ko je odšel.

Mama ju je že zjutraj praznično oblekla. Martici je zavezala rdečo pentljo v lase. Stanovanje je počišče-no in pospravljeno kakor za Veliko noč. Miza je pregrnjena z belim prtjem in na njej je v kozarcu šopek zvončkov. V kuhinji pa diši, diši. Mama pripravlja boljši obed. Očka bo od dolge naporne vožnje lačen.

Tonček in Martica čakata na pragu. Čakata in gledata po cesti, kdaj se bo izza ovinka prikazal visok, postaven, nasmehljan mlad mož, da mu pohitita nasproti in ga objameta. Mnogo moških prihaja mimo. Nekateri so mladi in postavni. Toda nihče izmed njih ni podoben očku.

Tedaj je izza ovinka ob berglji pridrsal bradat možak. V roki je nesel kovčeg. Počasi, trudno se je bližal hiši. Najbrž je berač, se je Martica prestrašila in pobegnila v kuhinjo k materi. Beračev se je bala od takrat, ko ji je nekdo natvezel, da berači kradejo otroke.

Oni zunaj pa je medtem nagovoril Tončka. »Si ti Tonček?« ga je vprašal.

Mati v kuhinji je prisluhnila in vztrepetala. Spoznala je glas. »To je on, to je naš očka!« je zaklicala in stekla v vežo.

Martica pa je ostala v kuhinji. Slišala je, kako je mati odvedla tujca v sobo, kako je dvakrat poklicala Martico. Toda Martica si ni upala tja. Bala se je. Saj ni mogoče, da je tisti berač njen oče. Šele čez čas je ozko priprla vrata in kradoma pokukala v sobo.

Tujec z leseno nogo je bil medtem že odložil klobuk in suktnjo. Zdaj je sedel ob belo pregrnjeni mizi in berglja je slonela na zidu za njim. Poleg je stala mati in v njenih očeh so bile solze. Tonček pa je stal na drugem koncu sobe in ga nezaupno gledal. Tedaj je mož spregovoril. Velika bridkost je zvenela v njegovem glasu:

»Kajne, mislili ste, da bo prišel mlad, postaven mož, zdaj pa je tu truden, pohabljen starec. Otroka se me bojita, saj ni čuda. Tujina mi je vzela mladost in moč in za las je manjkalo, da mi ni vzela tudi življenja. Sedem let sem ril v črnih rovih, sedem dolgih, brezkončnih let. Takrat, ko se je zgodila nesreča, nas je zasulo pet in dvajset. Dvanajst se jih je zadušilo, trinajst težko poškodovanih so rešili. Med njimi sem bil jaz. Nogo mi je popolnoma zmečkalo. Morali so jo odrezati. Strašne bolečine sem pretrpel, najbolj pa me je bolela misel, da se bom moral vrniti domov kot pohabljenec. Skoraj bi bil raje umrl.«

Oči so se mu zasolzile. Žalostno je skril obraz v dlani.

Tedaj sta Tonček in Martica spoznala, da je ta mož res njun oče. Oče, ki je sedem dolgih let trpel daleč v tujini zato, da jima je lahko mama vsak dan skuhala sladke mlečne kaše in jima kupila lepih, toplih oblekc. Oče, ki ju je imel bolj rad kakor svoje lastno življenje. Tiho, tiho sta se mu približala in Martica mu je s svojimi drobnimi, toplimi rokami potegnila roke z obraza in rekla: »Očka, ljubi očka!«

Dvignil je obraz. Oči so mu zasijale. Veselo je objel otroka:

»Zdaj je vse dobro. Srečen sem. To je najlepši dan v mojem življenju.«

V tistem hipu je bil res tako lep, tisočkrat lepši od podobe, ki sta jo otroka nosila v svojem srcu.